

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

[Eugène Scribe]

Ο μάγειρος γραμματεὺς (Le secrétaire et le cuisinier)

Κωμωδία μονόπρακτος εκ του ιταλικού

Παρθενών, Αθήνα

1. τμ. 1, τχ. 9 (Νοέμβριος 1871) σ. 527-532

2. τμ. 1, τχ. 10 (Δεκέμβριος 1871) σ. 583-591.

1
Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΚΟΜΗΣ ΣΕΝΦΑΡ, πλούσιος εὐγενής.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΣΟΒΙΚΟΥΡΥ, φίλος του.

ΕΛΙΖΑ, θυγάτηρ τοῦ κόμητος.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ, υἱὸς τοῦ υποκόμητος, ἐραστής τῆς Ἐλίζας.

ΣΟΥΦΛΕ, μάγειρος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ἐπιστάτης τῆς οἰκίας τοῦ κόμητος.

ΓΙΑΝΝΗΣ, ὑπηρετής.

Εἰς ΘΕΡΑΠΩΝ

(Ἡ Σκηνὴ εἰς Παρισίους.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ἀΐθουσα μεγαλοπρεπής· τέσσαρες θύραι πλάγται, καὶ μία ἐν τῷ μέσῳ· ἡ κοινὴ δεξιόθεν ἔμπροσθεν ἐστὶ ἀνηρτημένη καὶ μία τράπεζα, ἀριστερόθεν ἑτέρα τράπεζα μετὰ χρειώδη πρὸς γρᾶψίν.]

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Μόνος μετὰ φάκελλον ἐπιστολῶν εἰς τὰς χεῖρας λαλῶν πρὸς τὴν κοινὴν θύραν.) — Σᾶς τὸ ξαναλέγω, πέστε πῶς δὲν εἶμαι εἰς τὸ σπήτι. Τί διάβολο ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ αὐθέντης μου ὁ κόμης τοῦ Σεμφάρ νὰ γίνῃ πρέσβυς τῆς Κοπεγχάγης. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἔλαβε αὐτὸν τὸν βαθμὸν, ὄλων τὰ κεφάλια ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ σπήτι ἐπήραν ἀέρα, καθένας θέλει νὰ κάμῃ τὸν μεγαλείτερον, ὅλοι ἔχουν μία ὑπερφάνεια..... ἄφ' οὗ μάλιστα καὶ αὐτὴ ἡ κυρία παραμὰνα θέλει νὰ γείνῃ κυρία τῆς τιμῆς ποῦ λένε! Ἐγὼ, ὡς ἐπιστάτης εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φροντίζω γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιοῦ ὅπου ἔρχονται νὰ ὑπηρετήσουν. Πόσα γράμματα συστατικὰ δὲν ἔλαβα αὐταῖς ταῖς ἡμέραις! 72 μοναχὰ διὰ τὴν θέσιν τοῦ θαλαμηπόλου. Ἀλλὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ θαυμάζῃ· θαλαμηπόλος ἐνὸς μεγάλου κυρίου, ἐνὸς πρέσβυ, μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι μία θέσις ὄχι τόσοσιν κακῆ. Τώρα δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ ἡ θέσις τοῦ μάγειρα καὶ τοῦ γραμματικοῦ, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δύο θέσεις πρέπει νὰ ἦμαι πρόσωπα καλὰ διότι θὰ ἔρχωνται καὶ

μεγάλοι ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐγὴν θὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν γραμματικόν, καὶ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸν μάγειρα. Ἄλλὰ ποῖος ἔρχεται νὰ μ' ἀνησυχῆσῃ. (Θεωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ ὑποκόμης τοῦ Σοβικοῦρτ εἰς ὑπηρέτης καὶ ὁ ἄνω.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Εἰσέρχεται σπρώχνων τὸν ὑπηρέτην θέλονσα νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.) Ἐ! πῆγαίνε σ' τὸν διάβολον (πρὸς τὸν Ἀντώνιον) ποῦ εἶναι ὁ κόμης τοῦ Σενφάρ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ τὸ παρὸν εἶναι ἐνασχολημένος.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἄ! ἀφοῦ εἶναι ἐνησχολημένος ἄλλο πρᾶγμα, ἕνας μέγας κύριος ὅταν ἦναι ἐνησχολημένος, δὲν πρέπει νὰ τὸν ταραττώμεν... Θὰ τῷ εἰπῆτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑποκόμης τοῦ Σοβικοῦρτ. Πότε ἀναχωρεῖ διὰ τὴν πρεσβείαν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὔριον τὸ πρῶτ' τὰ πρᾶγματά του, καθὼς καὶ τῆς κυρίας Ἐλίζας, εἶναι ἕτοιμα.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἄχ! ἡ θυγάτηρ τοῦ τὸν συνοδεύει;... λοιπὸν ἂν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν.) Εἰπέ μου ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων του, ὁ ἐπιστάτης του;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Βλέπετε καὶ τοὺς δύο ἐδῶ, κύριέ μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἡθέλησα μόνον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι θέλει παρουσιασθῆ ἐδῶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας νέος μὲ καλὴν συμπεριφορὰν, καλοκαμωμένος... ὁ ὅποιος θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ αὔριον μὲ τὸν πρέσβυν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἐκατάλαθα! καὶ ἄλλη σύστασις.)

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ ἐὰν πρότερον... πάει νὰ εἰπῇ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (διακόπτων αὐτόν.) Πάει νὰ εἰπῇ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν νέον; καὶ φαίνεται ὅτι θὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν θέσιν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (μετ' ὀργῆς.) Τί διάβολον λέγετε; (δὲν θὰ μᾶς λείπῃ ἄλλο τίποτε, ὁ υἱὸς μου γραμματεὺς καὶ ὁ Γιόκεϋ διπλωμάτης.) Ὅχι!... ὄχι... δὲν θέλω νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν θέσιν... ἀλλὰ θέλω νὰ τὸν

κρατήσετε μέχρις ὅτου ἐγὼ ἐπιστρέψω, καὶ ἕως ὅτου ὁμιλήσω μὲ τὸν κύριον Σενφάρ. Πότε δύναμαι νὰ τὸν ἴδω; σταθῆτε κατὰ ποίαν ὥραν προγευματίζει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἰς τὰς ἕνδεκα...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (Παρατηρεῖ τὸ ὰρολόγιον.) Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, πολὺ καλὰ· νὰ σοῦ εἰπῶ ἀλήθεια, ἔχει αὐτὸς κανένα καλὸν μάγειρον;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλὰ... δὲν ἠύραμεν ἕως τώρα.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Διάβολε! φροντίσω ἐγὼ, τὸν εὔρηκα... Δοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, ὑγίαινε· θὰ σὲ ἐπαναιδῶ μετὰ μίαν ὥραν. (Ἄναχωρεῖ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! δὲν εἶναι τοῦτο μίαν δυστυχία! ἐγὼ ἠθέλα νὰ ἐκλέξω τὸν μάγειρον καὶ τοῦτο διὰ πολλοὺς καλοὺς λόγους... ἀλλὰ δὲν πειράζει... ἂς φροντίσω διὰ τὸν γραμματέα... ἄχ! αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν διαλέξω νὰ ἦναι τῆς γνωριμίας μου... σιωπῆ! ἰδοὺ ἔρχεται ἡ κυρά μου ἡ Ἐλίζα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΛΙΖΑ καὶ ὁ ἄνω.

ΕΛΙΖΑ. Ἄ! Εἶσαι ἐδῶ, Ἀντώνιε!... σὲ εὔρισκω εὐτυχῶς διότι σὲ ζητοῦσα... Ἐχω νὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι τι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὦχ!... Κυρία μου... εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς!..

ΕΛΙΖΑ. Εἰπέ μου, παρουσιάσθη κανεὶς αὐτὴν τὴν πρωΐαν διὰ τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, Κυρία, κανεὶς ἀκόμη, ... ἂν καὶ ἐγὼ παρὰ πολὺ ἐφρόντισα.

ΕΛΙΖΑ. Μοῦ ἐσύστησαν ἕνα νέον... ὅστις πρέπει νὰ παρουσιασθῆ σήμερον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Φτοῦ κ' ἀπὸ τσ' ἀρχῆς). Περιμείνατε ὀλίγον, ἕνας νέος; θὰ τὸν γνωρίζῃ βέβαια ὁ κύριος ὑποκόμης τοῦ Σοβικοῦρτ.

ΕΛΙΖΑ. (ὦ Θεέ!) Τίς σὲ τὸ εἶπε;... ναί... ναί, πιστεύω ὅτι τὸν γνωρίζει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐ!... κυρία μου!...

ΕΛΙΖΑ. Εἶπον, φαίνεται, κακὸν δι' αὐτόν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλὰ . . . με εἰδοποίησαν νὰ μὴν τὸν πάρω. . .

ΕΛΙΖΑ (Ἐμποδίζει αὐτόν). Κυττάξατε καλὰ, γνωρίζετε! . . . θὰ ἦσαν ἠπατημένοι βεβαίως. Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας νέος τοῦ πλείον γλυκυτέρου χαρακτήρος, τοῦ πλείον ἀγαπητοῦ . . . πολὺ πεπαιδευμένος, ἀν καὶ δὲν ἦναι εἰμὴ 22 ἐτῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἰκοσιδύο χρόνων . . . εἶναι παρὰ πολὺ νέος!

ΕΛΙΖΑ. Εἶναι τριάκοντα, κύριε Ἀντώνιε, εἶναι τριάκοντα. . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Μεσιδίων). Ἡ Κυρία τὸν γνωρίζει;

ΕΛΙΖΑ. Ναι! . . . πῶς νὰ εἰπῶ ὄχι. . . μοῦ τὸν ἐσύστησαν πολὺ ἐνδιαφερόντως. Ἄχ! εἶναι ἕνας νέος κάλλιστος, τί πνεῦμα! πόση γλυκύτης. . . θὰ ἰδῆς, θὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους. Γνωρίζει νὰ ζωγραφίξῃ, νὰ τραγωδῇ! . . . τί ὠραία φωνὴν ποῦ ἔχει! καὶ κοντὰ εἰς ὅλα ταῦτα δὲν γνωρίζετε πόσον ὠραία χορεύει! . . . βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ὁ πατέρας θὰ προσλάβῃ ἕναν ἐξαιρετὸν γραμματέα. . . καὶ θὰ με ὑποχρεώσετε παρὰ πολὺ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡχ! ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἡ κυρία τὸν ἐσύστησε. . . Ἄλλ' ὁ κύριος πρέσβυς πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἐὰν αὐτὸς δὲν παρουσιασθῇ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. . .

ΕΛΙΖΑ. Ἄχ! θὰ παρουσιασθῇ, κύριε Ἀντώνιε, θὰ παρουσιασθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ νέος;

ΕΛΙΖΑ. Ὀνομάζεται. . . (Ὡ Θεέ! Ὁ Ἄλφόνσος δὲν μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του). Ὀνομάζεται. . . δὲν ἐνθυμοῦμαι πλείον. Κύριε Ἀντώνιε, σὲ παρακαλῶ λάβε τὴν καλοσύνην νὰ γυρίσῃς τὴν κεφαλὴν σου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. (Ὁ Ἀντώνιος στρέφει καὶ ἐκεῖνη ἐξάγει μικρὸν βελάντιον.) Καταδέχθητι νὰ μοῦ δώσῃς τὴν χεῖρά σου. (Ὁ Ἀντώνιος προσφέρει αὐτὴν καὶ ἐκεῖνη τῇ θέτει τὸ βελάντιον.) Κύριε Ἀντώνιε, σοὶ συσταίνω νὰ προσέχῃς πολὺ τὸν νέον. (Φεύγει.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Θέτων τὸ βελάντιον εἰς τὸ θυλάκιον.) Θὰ ἦτο μεγάλο ἀμάρτημα ἀν ἀφοῦ ἡ ἀγαπητὴ μου κυρὰ θέλῃ ἔτσι, νὰ μὴ κάμω καὶ ἐγὼ ἔτσι. Ἄλλὰ ποιὸς νὰ ἦναι

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ.— ΕΤΟΣ Α΄.]

τώρα ἐκεῖνος ὁ γραμματικὸς, ποῦ τὸν συσταίνουν καὶ τὸν καλοσυσταίνουν;

[Συλλογιζόμενος.]

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΓΙΑΝΝΗΣ, εἰς ἄλλος ὑπηρέτης,
καὶ ὁ ἄνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Κύρ Ἀντώνη! κύρ Ἀντώνη!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μιὰ στιγμή, εἶμαι ἐδῶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὁ κύριος πρέσβυς σὲ θέλει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πηγαίνω ἀμέσως. (Ἀναχωρεῖ.) Ὡ, διάβολε! καὶ ὁ γραμματικὸς; Ἄκουσε, Γιάννη, ἐὰν ἔλθῃ κανένας νέος καὶ με ζήτησῃ, νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ με περιμένῃ καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ με εἰδοποιήσῃς.

[Φεύγει.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

[Σουφλέ ἀπὸ τὴν κοινὴν θύραν καὶ οἱ δύο ὑπηρέται διευθετοῦντες τὴν αἴθουσαν.]

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὁμιλῶν κατὰ τὴν θύραν ἐνδοθεν.) Σὰς λέγω ὅτι ἔρχομαι γιὰ δουλειά. (Ἐμβάινει.) Ἄχ! διάβολε! λόγια καὶ παράκλησις σ' τὸ θυρωρὸ, λόγια καὶ παράκλησις εἰς τὸν φύλακα. . . ὦ! εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ μιλήσῃς με κανένα. . . (Θεωρῶν γύρωθεν.) Φύ. Ἐ. . . Ἐ. . . Ἐδῶ ἐδῶ εἶναι μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι. . . ἄ. . . ἄ. . . ἄ. . . κύτταξε λιβρέαις μανίφικαις! Κύτταξε παλάτι! κατ' εὐτυχίαν εἶμαι ντυμένος ὡς κύριος καὶ κατὰ τὴν μόδα. . . τοῦλάχιστον ἔτσι μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἔδωκε αὐτὸ τὸ φόρεμα με ἐνοίκιον.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὁ κύριος εἶναι χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ ὀμιλήσῃ με τὸν ἐπιστάτην.

ΣΟΥΦΛΕ. Κύριε. . . (Πιάνει τὸ φόρεμα.) βλέπετε καμμία λέρα ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμά μου; Ναι, ἐπιθυμοῦσα νὰ ὀμιλήσω με τὸν ἐπιστάτην. . .

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τώρα εἶναι ἐνασχολημένος με τὸν κύριον πρέσβυν. . . σὰς παρακαλῶ περιμένετε, πάω νὰ εἰδοποιήσω.

(Οἱ ὑπηρέται ἀναχωροῦν.)

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄλλὰ! καλὰ, θαυμάσια! καὶ ἐκεῖνο τὸ ὑποκείμενο με ταῖς λιβρέαις του δὲν εἶναι παστρικότερο ὑπὸ ἐμέ!

Ἔ! Σουφλέ, ἔκαμες τὸ πρῶτο βῆμα... Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶναι μεγάλη ἀδιαντροπία νὰ ἔλθω χωρὶς σύστασιν καὶ ἴσως χωρὶς νὰ μὲ θέλουν καὶ νὰ λάβω μὲ τὸ χέρι μου τὴν θέσιν τοῦ πρωτομάγειρα μιᾶς ἐξοχότητος, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἓνα εἶδος τόλμης, τὸ ὁποῖον δὲν προξενεῖ κακὸν ποτέ. Ἐγὼ εἶχα καλὴν θέσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ κυρίου ὑποκόμητος τοῦ Σοβικούρτ! Ἐνας ἄνθρωπος παντρεμένος ὁ ὁποῖος ἐξοῦσε σὰν ἀνύπανδρος· γιατί ἐγὼ δὲν εἶδα ποτὲ οὔτε τὴν γυναῖκά του οὔτε τὸ παιδί του· αὐτὸς ἤθελε νὰ φάγη καλὰ καὶ ἐγνωρίζεν ἀκόμη καλλίτερα τὰ φαγητά· καὶ ἐγὼ ἐκέρδιζα ὄχι ὀλίγα, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια! Μίαν ἡμέραν ἐθύμωσε διότι ἐπεινοῦσε καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα ἔτοιμον τίποτε καὶ τὸν ἔκαμα νὰ περιμένη. — Εἶναι ἀλήθεια... τὸν ἔκαμα νὰ περιμένη... ἀλλὰ τί διάβολο! στή στιγμή δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μαγειρέψῃ, καὶ γιὰ τοῦτο μοῦ ἔδωκε τὰ διαβατήριά μου χωρὶς ἐπιθεώρησιν... Ἐτσι πάντα εἶναι οἱ μεγάλοι... τώρα ἐγὼ ποῦ ἔκαμα φαγητά γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, δὲν ἔχω νὰ εὔρω ἓνα γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου· ἐγὼ ἀπὸ τὸν Πρέσβυν ἔχω σκοπὸν νὰ ζητήσω 800 φράγκα τὸν χρόνον... Ἀλλὰ κάποιος φθάνει... θάρρος, μὴ τὰ χάσωμεν καὶ τὰ καλλίτερα.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μάλιστα, κύριε, ἰδοὺ αὐτὸς ἐκεῖ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὰ, πήγαινε κύριε, ὀρίστε καὶ πέτε μου τὸ ὄνομά σας;

ΣΟΥΦΛΕ. Κύριε! ὀνομάζομαι Σουφλέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἰσθε ὑπάλληλος πρότερον;

ΣΟΥΦΛΕ. (Δὲν ἤξεύρω καλὰ ἂν πρέπει νὰ τραβήξω). Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου ὑποκόμητος τοῦ Σοβικούρτ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάλλιστα, τὸν εἶδα αὐτὴν τὴν πρωίαν... καὶ μοῦ ὠμίλησε δι' ἐσᾶς...

ΣΟΥΦΛΕ. Αὐτὸς δὲν μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, δὲν εἶναι ἀληθές;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναι... δὲν εἶναι βέβαια ὁ καλλίτερός σου φίλος.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἔ! τὸ ἐγνωρίζα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀφ' ὅ,τι φαίνεται, ἐκεῖνος ἦτο πληροφορημένος ὅτι ἐμέλλετε νὰ ἔλθετε ἐδῶ, διότι μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς δεχθῶ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ εἶναι φίλος τοῦ κυρίου μου...

ΣΟΥΦΛΕ. Βλέπω καλῶς... (διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εὐτυχῶς διὰ σᾶς, ἡ κυρία Ἐλίξα, ἡ θυγάτηρ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, πολὺ ἐνδιαφέρεται.

ΣΟΥΦΛΕ (Ἐκπληκτόμενος). Ἡ κυρία Ἐλίξα!... Ἐκατάλαβα, ἐκατάλαβα, θὰ μὲ εἶδεν ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ κυρίου Σοβικούρτ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐτσι θὰ ἦναι, ἡ ἰδία σᾶς ἐσύστησε καὶ βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀρνηθῶ... διὰ τοῦτο ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ θεωρησθε ὡς μέλος αὐτῆς τῆς οικογενείας.

ΣΟΥΦΛΕ (Θέτων τὸ καπέλλον του). Τέλος!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐδῶ εἶναι ἡ θέσις σας, ὅσον θὰ ἐργάζεσθε.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐδῶ;... δὲν βλέπω πῶς... (Δὲν βλέπω οὔτε ἓνα φουγάρο.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πόσον λοιπὸν θέλετε δι' ἀντιμισθίαν σας;

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀντιμισθία! λόγος ἀρχοντικός! Ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶπω γιὰ τὸν κόπον μου τὸν μῆνα) Ἡ ἀντιμισθία μου λοιπὸν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ ἀναβαίνη ἕως πέντε χιλιάδας φράγκα.

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἐθαμβος) Οὐμ! οὐμ! σπήτι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα θὰ τρώγετε μαζὺ μὲ τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐχ! τοῦτο εἶναι πολὺ· δὲν στέκει, δὲν στέκει. Ὅσον γιὰ ταῖς 5,000 τὰ φράγκα τὰ δέχομαι, ἀλλὰ νὰ τρώγω μὲ τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα, ὄχι, ὄχι, δὲν στέκει· ἐκεῖνος θὰ μὲ τιμᾷ πάντοτε εἰς τὴν τράπεζαν καὶ θὰ μὲ κάμνη νὰ κοκκινίζω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπὶ τέλους μὲ ἐξοδά του θὰ τρώγετε καὶ θὰ ἐνδύεσθε.

ΣΟΥΦΛΕ. Τοῦτο δὲν κοστίζει πολὺ· διότι εἰς τὴν τέχνην μας δὲν ἐξοδεύονται πολλὰ, καὶ εἰάν δὲν ἦναι λερωμένα...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Βέβαια, όταν γράφετε μάλιστα καθ' ύπαγόρευσιν... Ἴδου λοιπὸν ἐδῶ ἔχετε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται· χαρτί, κονδύλια, μελάνην.

ΣΟΥΦΛΕ (Ἴδου ἓνα εἶδος νέου μαγειρείου.) Εἰπέτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποῖα εἶναι ἡ θέσις τὴν ὁποίαν ἐζήτησε γιὰ μὲ ἡ κυρία Ἐλίζα;...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! ὦραϊα! ἐκείνη τοῦ γραμματέως...

ΣΟΥΦΛΕ. Τοῦ γραμματέως! πῶς! εἶμαι γραμματικός;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ τί; δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄλλο κι' ἄλλο· παρεξενεῦθην μοναχὰ διότι εἶδα πράγματα διαφορετικά. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ κυρία Ἐλίζα ἐζήτησε γιὰ μὲ τὴν θέσιν τοῦ γραμματικοῦ καὶ 5,000 φράγκα διὰ μισθόν... δέχομαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα θέλετε διευθυνθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν σας... Δάβετε τὴν καλοσύνην νὰ περάσετε ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦναι κακὸν νὰ κάμετε τὴν ντουαλέτα σας... Θὰ εὑρετε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται, φορέματα, κάλτσες, ὑποκάμισα καὶ χιτῶνας.

ΣΟΥΦΛΕ. Ὅσον γιὰ ὑποκάμισα ἔχω... (Ἀναχωρεῖ.) Πηγαίνω λοιπὸν... (Ἀναχωρεῖ πρὸς τὸ μέσον δεξιόθεν.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σᾶς χαιρετῶ... Ἐ! ποῦ πηγαίνετε; σεῖς καταβαίνετε... δὲν εἶναι ἐκεῖ... ὑπάγετε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα... καλὰ... τώρα μάλιστα... (Ἐπιστρέφον). Ἐὰν τὸν ἄφωνα ἤθελεν ὑπάγει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρείον. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὸν τὸν γραμματικόν· βλέπω ὅτι ἡ κυρία μου ἔχει δίκαιον· τώρα δὲν μᾶς λείπει εἰμὴ ὁ μάγειρος, καὶ πότε ὁ κύριος ὑποκόμης θὰ μᾶς φέρῃ ἐκείνον τὸν ὁποῖον μᾶς ἐσύστησε;

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ καὶ ὁ ἄνω, ἔπειτα ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ (Ἐπὶ τῆς θύρας.) Αὐτὸς εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ ἐπιστάτης περὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐλίζα μοῦ ὠμίλησε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δύναμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, κύριε;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Κύριε, ἐγὼ ὀνομάζομαι Δουβάλ, καὶ ἔρχομαι διὰ τὴν θέσιν...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῖαν θέσιν;...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τὴν θέσιν ἣτις εἶναι κενή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄ!... ἄ... ἤλθατε κομμάτι ἄργά... διότι προσελάβομεν ἓνα παρὰ πολὺ συστημένον... καὶ...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Κύριε, ἔχω καὶ ἐγὼ ὑπερασπιστάς... ἀναγνώσατε αὐτὸ τὸ γραμματίον, καὶ θὰ ἰδῆτε...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Ἀναγινώσκει.) Πῶς! ὁ κύριος μαρκέσιος... ἓνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερουσ φίλους· τὸν εἶδα πολλάκις εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου μου (ἀναγινώσκει δυνατὰ) «Σᾶς συσταίνω τὸν κομιστὴν τῆς παραύσης ἐπιστολῆς, ὅστις εἶναι ἄνθρωπος τῆς μεγαλειτέρας ἀξίας, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον τρέφω ὑπόληψιν ἰδιαιτέραν.» Διάβολε, τοῦτο εἶναι φουρκα! ὁ κύριος ὑποκόμης τοῦ Σοβικουρτ ὅστις ἔχει καὶ αὐτὸς τὸν ἄνθρωπόν του...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ (Τί ἀκούω! ὁ πατήρ μου! τί θέλει νὰ εἴπῃ τοῦτο!) Κύριε, σᾶς ἐξορκίζω... κάμετε ὅ,τι δύνασθε διὰ τὴν σύστασιν τοῦ κυρίου μαρκεσίου (Τῷ δίδει νομίσματα).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Μὰ τὸν Βάχχον! αὐτὸς ὑπηρετήσεν εἰς μεγάλας οἰκίας.) Κύριε, βλέπω ὅτι ἀξίζετε· θὰ σᾶς δοκιμάσωμεν καὶ ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ φέρεσθε καλῶς, θὰ προσπαθήσω καὶ θὰ μένετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ποῖα τύχη!)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅρίσατε εἰς τὸ ἐσιατόριον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Δὲν πειράζει, δὲν πεινῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Συγχωρήσατε... δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ τῆς πείνας σας, ἀλλὰ περὶ ἐκείνης τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος. Νὰ ἦναι ἓνα πρόγευμα τὸ συνειθισμένον· καὶ τοῦτο θὰ σκεφθῆτε ὁ ἴδιος· πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι εἰμὴ τρεῖς... Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης, ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ κύριος Σουφλέ ὁ νέος του γραμματεῦς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τί λέγετε; ὁ νέος του γραμματεῦς;...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα, ἓνας νέος ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔλαβε τὴν θέσιν, καὶ ὅστις ἀναχωρεῖ μαζί μας διὰ τὴν Δανιμαρκίαν...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Αχ! Θεέ! ἦλθα πολὺ ἄργά.)
 Ἄλλὰ σεῖς διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνετε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! ὠραῖον! διὰ τὸν ἀρχι-
 μάγειρον, ὅστις μᾶς λείπει. Δὲν ἦλθετε
 σεῖς ὁ ἴδιος ζητοῦντες τὴν κενὴν θέσιν;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναί, βεβαιότατα... τὴν
 κενὴν θέσιν... διότι ἐγὼ ἐνόμιζον...
 (καὶ αὔριον ἀναχωρεῖ! δὲν γνωρίζω πῶς νὰ εἰδο-
 ποιήσω τὴν κυρίαν Ἐλίξαν περὶ τούτου.)

[Ἦχος κώδωνος ἔσωθεν, εἰσέρχεται ὁ Γιάννης.]

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀμέσως τὴν κοκολάταν διὰ
 τὴν Κυρίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀμέσως γίνεται... Ἐμπρὸς
 λοιπὸν διὰ τὸ πρόγευμα τῆς αὐτοῦ ἐξο-
 χότητος, εἶναι ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς...
 Ἄλλὰ ἡ κοκολάτα τῆς Κυρίας... πρέ-
 πει νὰ γίνῃ ἀμέσως καὶ νὰ τὴν φέρῃς
 εἰς αὐτήν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Νὰ τὴν φέρω... μὲ εὐχα-
 ρίστησιν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Πρὸς τὸν Γιάννην.) Φέρετε ἐδῶ
 τὴν κοκολατιέρα καὶ τὰ χρειαζόμενα,
 ἀλλὰ γρήγορα.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀμέσως (Ἀναχωρεῖ.) Ἄ! ἐλη-
 σμόνησα νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ χαρτί
 ποῦ μοῦ ἔδωσεν ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης. (Ἀνα-
 χωρεῖ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἀνοίγει τὸ χαρτί.) Εἶναι μία
 παραγγελία... Ἐχομεν καιρὸν.

[Βλέπει ἐρχόμενον τὸν Σουφλὲ ἀπὸ τὸ μέσον.]

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

2. 0
ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

(ΣΟΥΦΛΕ μὲ φόρεμα γραμματέως καὶ οἱ ἄνω καὶ ἔπειτα ΓΙΑΝΝΗΣ).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄ! ἰδοὺ ὁ νέος μας γραμματικός.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Πῶς! εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρωτότυπον; τί εἶδος μορφῆς;)

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον μεθ' ὑπερφανείας). Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶναι ἓνας μάγειρος τὸν ὁποῖον ἔλαβα πρὸ ὀλίγου.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄ! ἓνας μάγειρος... καὶ ὀνομάζεται;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δουβάλ.

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Δουβάλ εἶναι ἓνα ὄνομα ἄγνωστου καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆς μίαν θέσιν καθὼς αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον χωρὶς φήμην).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Λέγει ὅτι ἔχει κάποιαν δεξιότητα).

ΣΟΥΦΛΕ. (Τὸ πιστεύω πολὺ καλὰ. Ἔτσι λέγουν ὅλοι... ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ εἰς τὴν παδέλαν ἂν ἦναι ἔτσι. Ἐσυχάσατε, θὰ τὸν ἐρωτήσω ἐγὼ, καὶ θὰ σᾶς εἶπω τί πρᾶγμα εἶναι. (Πρὸς τὸν Ἀλφόνσον). Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς μοῦ φαίνεται, ποῦ ὁ κύριος ἐργάζεται;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὁχι, κύριε.

ΣΟΥΦΛΕ. Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ποῦ ὁ κύριος ἔμαθε;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μάλιστα, κύριε εἰς δύο σπήτια ὑπουργῶν.

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει... ἀλλὰ τώρα θὰ ἰδῶ καλῆτερα...) Εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν πρέπει ν' ἀποποιηθῆτε μικρὰν ἐξέτασιν, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἀλλὰ πῶς... Κύριε... (Τώρα τὴν ἔπαθα!)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Διάβολε ὁ γραμματικός μας εἶναι ἄξιος ἄνθρωπος).

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν θὰ σᾶς ἐρωτήσω, κύριε, γιὰ ταῖς πολπέταις, γιὰ τὴν μανέστραν, γιὰ τὴν μακαρονάδα καὶ γιὰ ἄλλα φαγητὰ τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ α, β, γ, τῆς τέχνης, οὔτε πάλιν θὰ σ' ἐρωτήσω διὰ τὰ παστίτσια μακαρόνια, διὰ τὸ φρικασὲ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς τριβῆς μπορεῖ νὰ τὰ μάθη κανεῖς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὸς γνωρίζει καλὰ τὴν γαστρονομικὴν ἐπιστήμην).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐρωτήσω, καθὼς ἀξίζει εἰς σᾶς, πῶς μαγειρεύουν τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας;

ΣΟΥΦΛΕ. Ναί, ποῖον εἶναι τὸ σύστημά σου ἐπάνω εἰς τοῦτο!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Στὴν πίστιν μου, κύριε... (Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Βλέπετε πῶς ἐσυγχίσθη; καὶ ἐνόμιζε πῶς θὰ μὲ γελάσῃ, ἀλλὰ ἀπατήθηκε.) Ἦθελα νὰ μάθω, κύριε, ἂν ὁ ἀμπελουργὸς μαγειρεύεται μὲ χοιρινὸν ξύγγι ἢ μὴ ἴτανα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μὲ ἴταν... μὲ χοιρινόν... ἀλλὰ πιστεύω... (συγχισμένος).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὡς ἄνω). (Εἶναι ἕνας γαΐδαρος... καὶ δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ α). Προσέξατε ἐδῶ ἡμεῖς πέρνομεν... δηλαδὴ σεῖς πέρνετε ἴτανα... σχεδὸν ὀλίγα τὰ χονδρότερα ποῦ μπορεῖτε νὰ εὑρετε. Ὁ ἀμπελουργὸς περιτυλιγμένος εἰς δύο φέτας χοιρομηρίου, μὲ ὀλίγον ξύγγι καὶ ὀλίγον σαρδελοζουμον... καὶ πολλοὶ μάλισα βάζουν καὶ σαρδέλλαις... ἀλλ' ἔσφαλα, καὶ ἔσφαλα μεγάλως καθόσον ἀφορᾷ τὴν μαγειρικὴν, ἀλλὰ εἴμπορεῖς νὰ παραγεμίσης τὰ ἴτανά σου ἀπὸ συκωτάκια παχυὰ καὶ ἀπὸ βοιδόμυαλον διὰ νὰ διατηρηθῶσι ζουμερὰ διὰ νὰ μὴ ξεραθοῦν, νὰ θέσης ὀλίγη φῶτιὰ ἀποκάτω καὶ ἀποπάνω, νὰ μεταχειρισθῆς τὴν μπουγώνα ὡς πρὸς τὸ κολόρο καὶ νὰ τὸ φέρης ζεστό ζεστό. Ἴδου, κύριε, πῶς μαγειρεύονται εἰς τὰς ἐπαρχίας οἱ ἀμπελουργοί.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἐδῶ χρειάζεται θάρρος). Κύριε, ὅλη αὐτὴ ἡ θεωρία δὲν ἀξίζει τίποτε διὰ τῆς πράξεως κρίνουν τοὺς ἀνθρώπους... πρὸ πάντων ὅταν μεταχειρίζονται τὴν χημικὴν μὲ φρόνησιν καὶ τάξιν.

ΣΟΥΦΛΕ. Συγχωρήσατε, φίλε· ἐγὼ σᾶς περιμένω εἰς τὴν φωτιάν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Θὰ ἰδωθῶμεν ἀφοῦ πρώτου... (καὶ εἰς τὸν ἄδην κατηραμένε).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Περνῶν εἰς τὴν μέσην). Καλὰ, καλὰ, θὰ μάθωμεν ταχέως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ, ἀλλ' ἄς τὸ ἀφήσωμεν πρὸς τὸ παρὸν, διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κοκολάταν διὰ τὴν Κυρίαν... καὶ σεῖς... Ἴδου μία ἀναφορὰ τὴν ὁποῖαν ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης μου ἔστειλε καὶ τὴν ὁποῖαν περιμένει. (Πρὸς τὸν Σουφλέ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀνήσυχος). Ἀχ! μία ἀναφορὰ! (πηγαίνω εἰς τὸ μαγειρεῖον).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα δὲν θὰ ἦναι κακὸν νὰ τὴν τελειώσετε πρὸ τοῦ προγεύματος· τοῦτο θὰ δώσῃ εἰς τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα αἰτίαν νὰ λάβῃ καλὴν ιδέαν τῶν προτερημάτων σας· (Βλέπων τὸν Γιάννην φέροντα τὴν κοκολατιέραν, τὸ ἄγγεον κλπ. καὶ ἀναχωροῦντα). ὦ! ἰδου ἡ κοκολατιέρα

καὶ ὅλα τὰ χρειαζόμενα, κύριοι, ἀφίνω ἕκαστον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

(Ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

[Σουφλέ καθήμενος πλησίον τῆς τραπέζης ἀρτερόθεν, καὶ Ἀλφόνσος πλησίον τοῦ φουγάρου].

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀχ! πρέπει νὰ κάμω ἀναφορὰν!) (Συλλεβίζων). Ναί, βλέπω καλὰ, ἀνα... ἀναφορὰ. Διὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἴμπορῶ νὰ περάσω κοντὰ στραβὰ, ἀλλὰ τὸ γράψιμον θὰ μὲ φάῃ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν κοκολατιέραν καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν κοκολάταν ἀνήσυχος). Ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς διάβολο θὰ κάμω! Ἐπια χίλιαις φοραῖς τὴν κοκολάταν, χωρὶς νὰ ἐξετάσω τὸν τρόπον πῶς γίνεται... νομίζω ὅτι κόπτεται... ἄς δοκιμάσωμεν... (Κόπτει μὲ μαχαίριον).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀμαρτία εἶναι νὰ χρειάζεται γράψιμον εἰς τὴν τέχνην τοῦ γραμματικοῦ!... χωρὶς αὐτό... (Βλέπων τὸν Ἀλφόνσον). Ἐ! Ἐ!... τί κάμνεις; κόπτεῖς τὴν κοκολάταν... (Πρὸς τὸν Ἀλφόνσον). Ὅχι ἔτσι, ὄχι ἔτσι, αὐτὸς εἶναι ἀρχαῖος τρόπος· κατὰ τὸν ἰταλικὸν, εἰς κομμάτια.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Σᾶς εὐχαριστῶ. (Κόπτει εἰς λεπτὰ κομμάτια).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἐγὼ γνωρίζω νὰ γράφω τὸ ὄνομά μου· ἄς βλέπω λοιπὸν τὰ γράμματα πῶς εἶναι ἐκεῖ γραμμένα νὰ τὰ γράφω καὶ ἐδῶ καὶ ἔτσι μπορῶ.) (Βλέπει τὸν Ἀλφόνσον). Εἰς τρία ἢ τέσσαρα κομμάτια φθάνει... καλὰ... Ἐτσι... (Λαμβάνει ἕνα κονδύλι). Τί διαβολόπενες!... εἶναι φίνες σὰν τὰ πόδια τῆς μύγας, καὶ ἐγὼ γράφω χονδρὰ πάντοτε... (Βλέπει τὸν Ἀλφόνσον). Κύταξε πόσον εἶναι ἀμαθής· ἀλλ' ὄχι ἔτσι... Ὅχι ἔτσι... (Ἐγείρεται καὶ ὑπάγει εἰς τὸν Ἀλφόνσον). Πρέπει ν' ἀνακατωθοῦν... Ἴδέτε πῶς γίνεται. Ἐτσι ἐκαταλάβατε; Ἐπειτα τὸ χύνεις εἰς τὸ ποτήρι. Ἐτσι λέγεται κοκολάτα κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Καταλαμβάνω καλὰ...

ἀλλ' αὐτὸ χρειάζεται ἐπιδεξιότητα!...

ΣΟΥΦΛΕ. (Βλέπω πῶς θὰ ἀναγκασθῶ νὰ κάμω ἐγὼ τὴν κοκολάταν δι' αὐτόν). Κάμετε ἓνα πρᾶγμα... καθήσατε σεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι καὶ τελειώσατε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἤρχισα...

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. (Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν). Ἄλλ' ἐδῶ δὲν εἶναι ἀκόμη τίποτε γραμμένου.

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν εἶναι τίποτε;... Ἔ!... καλὰ, ἀρχίσατε... θὰ μείνης εὐχαριστημένος, ὡς νὰ ἦσουν ἐδῶ ὁ ἴδιος... διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διορθώσω τὰς ἀνοησίας σου.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. (Δεικνύων ἓνα χαρτί). Εἶναι τοῦτο ἡ ἀναφορά!

ΣΟΥΦΛΕ. Ναὶ, ἡ ἀναφορά!... (Τί κεφάλι χονδρό! Εὐτυχῆς διότι ἐγὼ κάμνω τὴν ἐργασίαν του... Ἄλλως...) (Ἐργαζόμενος εἰς τὴν θερμάστραν). Τοῦτο θὰ τῷ κάμη τιμὴν. Ἴδετε τὶ πρόσωπα! ἀλλ' ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος.

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ὁ ΥΠΟΚΟΜΗΣ καὶ οἱ ἄνω ἐργαζόμενοι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐπὶ τῆς θύρας βλέπων τὸ ὰρολόγιον). (Αὐτὴ εἶναι ἡ ὄρα τοῦ προγεύματος.) Ἄλλὰ τί βλέπω! αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ υἱός μου; ναί, ναί, εἶναι αὐτός, ἅς ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν πρέσβυν. (Ἀναχωρεῖ).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐγὼ ἐτελείωσα καὶ σύ;

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. Δύο λέξεις καὶ ἐτελείωσα αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶναι ἀηδής!... δὲν εἶναι τίποτε... τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄλλ' ἐγὼ εἰς αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἴδρωσα, καὶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. (Χύνει τὴν κοκολάταν). Ἴδου τὴν κοκολάταν σας.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. (Ἐγείρεται.) Ἴδου ἡ ἀναφορά σας. (Πηγαίνει νὰ λάβῃ τὸν δίσκον μὲ τὸ ποτήρι.)

ΣΟΥΦΛΕ. Περίμενε, περίμενε... δὲν τὸ φέρουν ἔτσι... τὸν δίσκον, τὰ παξιμάδια, τὸ ποτήρι, στὸ ἓνα χέρι. βλέπετε, ἔτσι, καταλαμβάνετε; πρέπει νὰ τὰ φέρης μὲ χάριν.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ. — ΕΤΟΣ Α΄.]

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. Τὸ γνωρίζω... Ἐγὼ ἤξεύρω πῶς γίνεται;...

ΣΟΥΦΛΕ. Καὶ ὅμως, φίλε μου, ἡ τέχνη τοῦ νὰ φέρης καὶ νὰ δέχεσαι εἶναι δυσκολωτέρα, ἀφ' ὅ,τι νομίζεις. Χρειάζεται καιρὸς νὰ τὴν μάθῃ τις, καὶ μία μόνη ἡμέρα ἀρκεῖ νὰ τὴν λησμονήσῃ. (Θέτει ὄλα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἄλφόνσου.)

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. (Μετὰ χαρῆς.) Θὰ δυνηθῶ λοιπὸν νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὴν Ἐλίξαν, πόσον θὰ γελάσῃ βλέπουσά με τοιουτοτρόπως.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν ὡς ἄνω.) Ἔ, ἔ, ἔγεινε ἡ κοκολάτα;... ἡ κυρία ἀνησυχεῖ... φέρετέ την.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ. Ἀμέσως, ἀμέσως.

ΣΟΥΦΛΕ. (Βλέπων ὀπισθεν τὸν Ἄλφόνσον.) Ἴδὲ... Ἴδὲ, τρέχει ὡς ἀπηλπισμένος· τώρα θὰ ἀναποδογυρίσῃ ὄλα, πρόσεχέ τον τὸν ἀνόητον... πάει νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ σεῖς ἐτελειώσατε;

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων αὐτῷ τὴν ἀναφοράν.) Ἐνόμιζα... ἦτο τιποτένιον... ἓνα μικρὸ παιγνίδι...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάλλιστα· θὰ τὸ δείξω εἰς τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα... ὦ! ἰδου αὐτὸς, ὅστις ἔρχεται ἐκεῖ μὲ τὸν ὑποκόμητα τοῦ Σοβικούρτ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σᾶς παρουσιάσω.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐτοιμότατος... ὄχι, ὄχι... ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἦτο ὁ κύριος ὑποκόμης... διότι ἐκεῖνος εἶναι ὀλίγου ζωηρός... καταλαμβάνετε;... Ἐχωρίσαμεν ὀλίγον δυσηρεστημένοι· θὰ περιμένω ὥστε ν' ἀναχωρήσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὰ, ὅπως θέλετε... Ἀποσυρθῆτε εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσω ὅποταν ἀναχωρήσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ὁ κόμης ΣΕΝΦΑΡ, ὁ ὑποκόμης ἀπὸ τὸ ἄριστερόν καὶ ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ὀπισθεν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ναι, φίλτατέ μου, εἶναι ἐκεῖνος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος· τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλά.

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐ! ὅποια ἄρα νὰ ἦναι ἡ αἰτία τοῦ τεχνάσματος;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐγὼ γνωρίζω καλῶς τὴν αἰτίαν... αὐτὸς ἔμεινε ἐν ἔτος εἰς τὸ Στρασβούργου, ὅπου εἶχε μίαν καλὴν θέσιν.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐκεῖ θὰ τὸν εἶδεν ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἔμεινε πλησίον τῆς θείας τῆς ἑνα μῆνα...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ αὐτὰ τὰ δαιμόνια εἶναι ἐρωτευμένα χωρὶς τὴν ἄδειάν μας, τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρὸν.

ΣΕΝΦΑΡ. Πραγματικῶς αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ποῦ χαλᾷ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν καταλαμβάνω... Ἀντώνιε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Προχωρῶν.) Ἐξοχώτατε...

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶδετε τὸν νέον γραμματέα;...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξοχώτατε, ναι, καὶ ἰδοὺ μάλιστα ἡ ἀναφορὰ περὶ τῆς ὁποίας ἐπεφορτίσθη.

ΣΕΝΦΑΡ. (Πρὸς τὸν ὑποκόμητα.) Γνωρίζετε τοῦτον τὸν χαρακτήρα;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. ὦ!... ἄλλο... εἶναι ὁ ἐδικός του!

ΣΕΝΦΑΡ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον.) Καὶ τίς σᾶς ὑπεχρέωσε νὰ τὸν δεχθῆτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἴσως ἕκαμα κακά... ἐξοχώτατε, δὲν ἔχω ἄδικον! ἡ κυρία Ἐλίζα μοῦ τὸν ἐσύστησε θερμῶς.

ΣΕΝΦΑΡ. Ἄ! ἡ θυγάτηρ μου, ἡ θυγάτηρ μου!... Ἐκάματε καλά, Ἀντώνιε. (Πρὸς τὸν ὑποκόμητα.) Τί λέγεις, φίλε; ἡ θυγάτηρ μου.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐκατάλαβα κάλλιστα... καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν;

ΣΕΝΦΑΡ. Διὰ νὰ τιμωρήσωμεν τὴν τόλμητύων, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῶμεν...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Πῶς; σὺ νομίζεις... Εὐχαρίστως· μπά!...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀρκεῖ ὁμως ὁ υἱὸς νὰ συναινεῖ· ἀλλὰ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ γραμμα-

τεύς μου; Ἀντώνιε; πῶς ἐγὼ κἂν δὲν τὸν εἶδον;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἐξοχώτατε. Αὐτὸς περιμένει διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἅμα ὁ κύριος ὑποκόμης ἀναχωρήσῃ, διότι δὲν ἤθελε, μὲ εἶπε, νὰ συναντηθῇ μὲ αὐτόν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐ! τὸ πιστεύω. (Ἀναχωρεῖ.)

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀντώνιε, ἄς ἔλθῃ ὁ γραμματεύς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀμέσως, ἐξοχώτατε. (Ἀναχωρεῖ πρὸς ἄριστεράν.)

ΣΕΝΦΑΡ. (Ἀναγινώσκει τὴν ἀναφορὰν καὶ κάμνει σημεῖα ἐπιδοκιμασίας.) Ἄλλὰ, ναι, πάει ἐξαιρετα! ὠραία σαφήνεια ὕφους... καλὸν νόημα... Διάβολε! ἐννοεῖται κάλλιστα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἐθεώρησα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν. Ἐ! ἐμπρός· εὐχαριστοῦμαι νὰ ἦναι ὁ γαμβρὸς μου ἄξιος ἄνθρωπος.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΟΥΦΛΕ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Σουφλέ.) Ἴδου ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης. (Ἀναχωρεῖ πρὸς δεξιάν.)

ΣΟΥΦΛΕ. (ὑποκλίνει.) Κύριε...

ΣΕΝΦΑΡ. (ὦ! καυμένος ἐγὼ! τί πρωτότυπον!... ἔχει δίκαιον νὰ ἔχῃ κεφάλι, διότι εἶναι πολὺ ἄσχημος... Ἄλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς διάβολον ἡ θυγάτηρ μου ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Φαίνεται ὅτι ἡ μούρη μου δὲν τοῦ ἤρεσε).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀνέγνωσα τὴν ἀναφοράν σας καὶ εὖρον ὅτι ἔχει καλῶς.

ΣΟΥΦΛΕ. Ὅμως, ἐξοχώτατε, μοῦ ἐκόστισε πολὺν κόπον... Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι τὴν ἕκαμα χωρὶς νὰ καταλάβω.

ΣΕΝΦΑΡ. Τόσον τὸ καλλίτερον... εἶναι ἰδέαι πολὺ τολμηραὶ, καὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι μὲ τὰς ἰδικάς μου.

ΣΟΥΦΛΕ. Βέβαια, ἐξοχώτατε... καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω. (Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος θὰ ἕκαμε καμμία ἀνοησία!)

ΣΕΝΦΑΡ. Μὴ δικαιολογήσθε· ἀγαπῶ πολὺ νὰ μὴν ἦναί τις πάντοτε τῆς γνώ-

μης μου... αλλά ἄς ἴδωμεν ὀλίγον πῶς θὰ ὑποστηρίξετε τὴν γνώμην σας.

ΣΟΥΦΛΕ. Τὴν γνώμην μου;... ὦ! καθόλου, καθόλου. Ἡ ἐξοχότης σας δὲν μὲ γνωρίζει... δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρός μου νὰ πεισμόνω, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον διὰ γνώμας εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν τέλος πάντων δύο τρεῖς, ἀλλὰ δυσκολεύονται πολὺ νὰ τὰς ἐκφράσωσιν... Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν καὶ τοῦτο μὲ ἐμπόδισε πάντοτε νὰ τὴν ἀλλάξω.

ΣΕΝΦΑΡ. Σᾶς ἐννοῶ καὶ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὴν γενναιότητά σας· φοβείσθε νὰ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον ἄδικον.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄλλὰ...

ΣΕΝΦΑΡ. (Μεϊδιῶν). Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν, σεῖς δὲν ἐπιδοκιμάζετε τὴν διαστολὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐπὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν;

ΣΟΥΦΛΕ. Χούμ...

ΣΕΝΦΑΡ. Νομίζετε ἴσως ὅτι τὸ εἶδος περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται εἶναι ἐντελῶς σχετικὸν μὲ τὸ πολιτικὸν δίκαιον;

ΣΟΥΦΛΕ. (Μὲ ὕφος ἐπιδοκιμασίας). Χούμ... χούμ...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, εἰπέτε το καθαρά...

ΣΟΥΦΛΕ. (Μὲ ὕφος ἐμπερδευμένον). Ἄλλὰ.. ἐπειδὴ ἀπολύτως τὸ θέλετε... εἶναι τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. (Ἐπέρασε).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἔτσι πάει καλά! Βλέπετε ὅτι ξεύρω ν' ἀκούω τὴν ἀλήθειαν. Δότε με τὴν χεῖρά σας! Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ βλέπω ὅτι θὰ τελειώσωμεν σύμφωνοι.

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων τὴν χεῖρα). (Δὲν θὰ ἦτο κακοκαμωμένη, διότι ἕως τώρα δὲν καταλαμβάνω... δὲν ἤκουσα καμμίαν ἐπίπληξιν).

(Στρέφει καὶ βλέπει τὸν Ἀντώνιον)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἐπὶ τῆς θύρας πρὸς ἀριστερὰν τῶν ἀνωτέρω, κάμνει σημεῖα πρὸς τὸν Σουφλέ μὲ τὸ μπιλέτον εἰς τὸ χέρι).

ΣΟΥΦΛΕ. (Τί θέλει ἀπὸ ἐμὲ ὁ ἐπιστάτης μὲ τὴν παντομίμαν του;)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Τῷ δεικνύει τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τῷ νεύει νὰ σιωπήσῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ!... Ἐνα γράμμα;... καλά, φέρε το ἐδῶ... δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀναγνώσω ἀπὸ μακρὰν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Τί κουτός!)

ΣΕΝΦΑΡ. Πῶς; πῶς;... Ἀντώνιε, τί ἐπιστολὴ εἶναι αὕτη; πόθεν ἔρχεται; Γρήγορα, ἀποκρίσου.

ΔΑΦΘΟΣΟΣ. Σᾶς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε, μὴ τὰ βάνετε μὲ μένα... Ἡ Κυρία Ἐλίζα μοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦτο διὰ νὰ τὸ δώσω κρυφὰ εἰς τὸν κύριον γραμματέα. (Μὲ νόσον).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐπιστολὴ τῆς θυγατρὸς μου! Πῶς, κύριε! τολμᾶτε σεῖς; (Δαυβάνει τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀντωνίου.)

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν εἶναι γιὰ μὲ, ἐξοχώτατε, ἔχει λάθος. (Κατηραμένε γραμματοκομιστά).

ΣΕΝΦΑΡ. (Θεωρῶν τὴν ἐπιστολὴν). Μάλισσα, Κύριε, εἶναι διὰ σᾶς, εἴν' ἡ θυγάτηρ μου ἡ ὁποία σᾶς ἐσύστησεν εἰς τὸν ἐπιστάτην!

ΣΟΥΦΛΕ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, τὸ ὁμολογῶ... ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄλλα...

ΣΕΝΦΑΡ. Μὴ σκέπτεσαι νὰ μ' ἀπατήσης... Ἡξεύρω τὸ πᾶν, σεῖς δὲν εἰσθε γραμματεῦς, εἰμὴ εἰς περίπτωσιν... δὲν εἴν' οὗτος ὁ στοχασμός σας... (Ρίπτει ματὰς εἰς τὴν ἐπιστολὴν).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ! πολὺ καλά, μάλιστα, ἐξοχώτατε, εἴν' ἀληθές.

ΣΕΝΦΑΡ. Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Σεῖς ἠγαπήθητε ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου.

ΣΟΥΦΛΕ. ὦ! τοῦτο δὲ εἶναι ἀδύνατον... καὶ δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω!...

ΣΕΝΦΑΡ. Μάλιστα, κύριε, αὕτη σᾶς ἀγαπᾶ, τὸ ὁμολογεῖ... Λάβετε, ἀναγνώσατε σεῖς ὁ ἴδιος δυνατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

ΣΟΥΦΛΕ. (Φοβισμένος). (Δὲν τολμῶ νὰ τὴν διαβάσω). Ἐξοχώτατε... ἐγώ!...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἄ! λοιπὸν ἐρυθριάτε... συγχίζεσθε;

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ καὶ τὴν Κυρίαν Ἐλίζαν).

ΣΕΝΦΑΡ. (Μεθ' ἡσυχίας). Θέλω νὰ ἰδῶ, Κύριε, ἐὰν ἀκόμη ἦσθε ἀξίος τῆς τιμῆς μου. Εἰπέτε μου, εἰσθε ἱκανὸς νὰ θυσιάσετε τὸν ἔρωτά σας, καὶ νὰ παραιτηθῆτε τῆς θυγατρὸς μου;

ΣΟΥΦΑΕ. (Με θυμῶν). Καλὲ Θεέ μου! ἐγὼ παραιτοῦμαι ὅλων τῶν θυγατέρων τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ διατηρήσω τὴν εὐνοιάν σας, ἢ ὅποια μοὶ εἶναι ἑκατὸν φοραῖς προσφιλεστέρα. (Γονυπετεῖ).

ΣΕΝΦΑΡ. (Μετ' εὐγενείας). Ἐγερθῆτε... ἢ θυγάτηρ μου εἶναι ἰδική σας.

ΣΟΥΦΑΕ. (Ὅχι! ἄλλο, αὐτὸς ὠρκίσθη νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου). (Ἐγείρεται). Ἀλλὰ πῶς, Κύριε, ἠθέλατε καταδεχθῆ... .

ΣΕΝΦΑΡ. Μοῦ ἦλθεν ἕνας στοχασμὸς. Σεῖς εἰσθε τώρα γραμματεὺς μου, πρέπει νὰ γράψετε μίαν ἐπιστολήν... .

ΣΟΥΦΑΕ. (Ἄλλοίμονον!)

ΣΕΝΦΑΡ. Ἡ ἐπιστολή αὕτη εἶναι υἱοῦ σεβαστοῦ καὶ εὐπειθοῦς, ὅστις ζητεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς του... . Σεῖς πρέπει νὰ μὲ ἐννοήσατε;... .

ΣΟΥΦΑΕ. Ὅχι! ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ.

ΣΕΝΦΑΡ. Ὡ! Μάλιστα, μάλιστα... . θέλω νὰ μὲ ἐννοήσετε καὶ νὰ τὴν γράψετε. (Με ὕψος ὀργίλου).

ΣΟΥΦΑΕ. Τότε· ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ... . ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν στιγμήν ὅπου εὐρισκόμεθα, δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι... . δὲν ἠξεύρω καλὰ, καλὰ, ἂν θὰ δυνηθῶ... .

ΣΕΝΦΑΡ. Ἡσυχάσετε· θὰ σᾶς τὴν ὑπαγορεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν γράψετε καὶ θὰ τὴν γράψετε. (Βιδιξὼν) Ἀντώνιε, ἀκολουθεῖ με... . Ὡ! ἐὰν θὰ τὴν γράψετε... . (Ἀναχωρεῖ, ὁ Ἀντώνιος τὸν ἀκολουθεῖ).

ΣΟΥΦΑΕ. Θὰ τὴν γράψω, θὰ τὴν γράψω!... . Δὲν θὰ γράψω τίποτε· τίποτε· τί ὥραϊα ποῦ τὸ λέγει! (Γονατίζει). Δαίμονες τοῦ μαγειρείου! Θεοὶ τῆς γαστρονομικῆς, οἵτινες μὲ τόσῃν καλοσύνην μὲ ἐβοηθήσατε εἰς ὅλας μου τὰς τούρτας καὶ τὰ παστίτσια... . ἀφιερώνομαι εἰς σᾶς· ὦ! κάμετέ με νὰ γράψω τὴν διαβο-

λοπειστολήν ἐκείνην, ἢ ἄλλως πηγαίνω καὶ πνίγομαι.

(Ἐγείρεται ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΕΛΙΖΑ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

ΕΛΙΖΑ. (Ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ὀμιλοῦσα πρὸς τὴν θύραν). Ἄς ἐκτελεσθῇ πάραυτα ἡ διαταγή μου. Εἰπέτε ὅτι ἡ κυρία Ἐλίζα τὸ διατάττει. (Στρέφει καὶ βλέπουσα τὸν Σουφλέ ἀφίνει κραυγὴν) (Ὡ Θεέ μου, τί ἄσχημος ἄνθρωπος).

ΣΟΥΦΑΕ. (Ὅπισθοχωρῶν). (Ἴδου τὸ πλάσματάκι τὸ ὅποιον μ' ἀγαπᾶ χωρίς ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω. (Βραχέια παύσις).

ΕΛΙΖΑ. (Συνερχομένη τῷ λέγει μὲ ὕψος ἀμφίβολου). Ὁ κύριος ἐνασχολεῖται ἐδῶ;...

ΣΟΥΦΑΕ. Ἐ! Μάλιστα... . Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην μεθ' ἧς... .

ΕΛΙΖΑ. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἐὰν ὁ νέος γραμματεὺς εὐρίσκεται... .

ΣΟΥΦΑΕ. Εὐχαριστημένος; Παρὰ πολὺ, Κυρία, καί... .

ΕΛΙΖΑ. Λοιπὸν αὐτός... .

ΣΟΥΦΑΕ. Εἶναι ἐδῶ, δειλὸς καὶ πάλλων... . πλήρης ἔρωτος δι' ὑμᾶς... . ἀλλὰ δὲν τολμᾷ... . διότι ἀμφιβάλλει... .

ΕΛΙΖΑ. Τί! σεῖς λοιπὸν γνωρίζετε... . (Με θαυμασμόν).

ΣΟΥΦΑΕ. Ὅλα, κυρία... . καὶ εἶμαι τόσον ἐμπερδευμένος... .

ΕΛΙΖΑ. (Θὰ ἦναι ὁ φίλος τοῦ Ἀλφόνσου, τὸν ὅποιον μοὶ εἶπον νὰ εἰσάξω ὡς ὑπογραμματέα). Κύριε, δύναμαι ἐλευθέρως νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σᾶς; εἰσθε φίλος εἰλικρινῆς;

ΣΟΥΦΑΕ. Λογαριάστε με μάλιστα δι' ἕνα αἰχμάλωτον πωλημένον καὶ ἔτοιμον νὰ θυσιάσῃ τὸ αἷμά του, τὴν ζωὴν του διὰ τὸν ἔρωτά σας.

ΕΛΙΖΑ. (Με ὕψος ἐμπιστοσύνης). Ἀκούσατε! Ἡ οἰκονόμος μου μοὶ εἶπεν... . ἕνα... . Δὲν εἰξεύρω τί διὰ τὴν κοκολάταν... . δι' ἕνα ὥραϊον νέον, ὁ ὅποιος ἠθέλεν... . Εἰπέτε μου θὰ ἦναι τάχα... .

ΣΟΥΦΑΕ. Ἐνα μικρὸν σόφισμά μου, θὰ σᾶς κάμω νὰ ἰδῆτε... .

ΒΑΙΣΑ. Σὰς εἶμαι ὑπόχρεως... ἀλλὰ χρειάζεται μεγαλειτέρα φρόνησις διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶμεν...

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ δά! καταλαμβάνω... ἡ ἀρχή... ὁ στοχασμός... (Ἄλλ' ἰδὲ τύχη! ἡ θυγάτηρ ἑνὸς μεγάλου κυρίου ν' ἀποθνήσκει ἀπὸ ἔρωτα πρὸς ἓνα μάγειρον).

ΒΑΙΣΑ. Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον φοβοῦμαι μήπως ὁ πατήρ μου ἀνακαλύψῃ τοῦτον τὸν ἔρωτα...

ΣΟΥΦΛΕ. Μὴ λυπήσθε, κυρία, αὐτὸς τὰ ἤξεύρει ὅλα...

ΒΑΙΣΑ. ὦ οὐρανέ! καὶ πῶς! (ἐκπεπληγμένη.)

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐνόησε τὸν ἐπιστάτην ὅτι εἶχε τὸ γράμμα, καὶ ὁ κύριος κόμης τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του.

ΒΑΙΣΑ. Ἄχ! ἐκεῖνος ὁ μωρὸς μᾶς κατέστρεψε.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐκεῖνος εἶναι ἓνα μπῆτ ὅπου δὲν ἤξεύρει νὰ κάμῃ κανένα πρᾶγμα καλὸ.

ΒΑΙΣΑ. Καὶ τώρα; πῶς ν' ἀποφύγω τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός μου;

ΣΟΥΦΛΕ. Μὴ φοβῆσθε, αὐτὸς συγκατατίθεται.

ΒΑΙΣΑ. ὦ Θεέ, εἶναι τάχα τοῦτο ἀληθές;

ΣΟΥΦΛΕ. Μάλιστα, στέργει... ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον τρομερὸν.

ΒΑΙΣΑ. Ἀλλοίμονον! Καὶ ποῖον;

ΣΟΥΦΛΕ. Θέλει ὥστε ὁ γραμματεὺς νὰ κάμῃ ἀκόμη τὸν γραμματέα... καὶ νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολήν... Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγώ... δι' ἓνα νιδὸν εὐπειθῆ, σεβαστὸν, ὅστις ζητεῖ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν πατέρα του.

ΒΑΙΣΑ. Πολὺ καλὰ, ἐγὼ ἐν τούτοις δὲν βλέπω κανὲν κακόν.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ τὸ βλέπω ἐγὼ κάλλιστα...

ΒΑΙΣΑ. Καὶ τίνι τρόπῳ;

ΣΟΥΦΛΕ. Διὰ νὰ γράψῃ τις ἐπιστολήν...

ΒΑΙΣΑ. Ἀλλὰ γίνεται γρήγορα, γράφεται.

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἰδοὺ ἡ ἄλλη ποῦ θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ γράψω διὰ τῆς βίας.) Μὰ ἐδῶ! ἐδῶ εἶναι ἡ μπερδεψιά, κυρία, διότι...

ΒΑΙΣΑ. Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνος;

ΣΟΥΦΛΕ. Ποῖος;

ΒΑΙΣΑ. Ὁ Ἀλφόνσος.

ΣΟΥΦΛΕ. Ὁ Ἀλφόνσος!

—
ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἡ ἐξοχότης του περιμένει ἀνυπομόνως τὸν γραμματέα εἰς τὸ γραφεῖον.

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων ἓν κτύπημα εἰς τὸ μέτωπόν του) ὦ κατηραμένη στιγμή! (Ἀναχωρεῖ τρέχων πρὸς ἀριστεράν.)

ΒΑΙΣΑ. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε... Καὶ ἐν τούτοις σεῖς, κύριε ἀνόητε, δὲν ἐστάθητε καλὸς νὰ κάμετε τίποτε, καὶ ἀπεκαλύψατε τὸ πᾶν. (Ἀναχωρεῖ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκοῦς ἐκεῖ τί λέγει! Καὶ ἀφοῦ συνετέλεσα τόσον εἰς τὸ συνοικέσιόν της. (Βλέπων τὸν Ἀλφόνσον.)

—
ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ καὶ ὁ εἰρημένος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄ!... εἴσθε ἐδῶ, κύριε μάγειρε... Ποῦ εἴσθε ἕως τώρα; καὶ ἰδοὺ μία καλὴ περίστασις, ἣτις θὰ σὰς κάμῃ τιμὴν. Πρὸ πάντων ἐλπίζω ὅτι ἐσκέφθητε περὶ τοῦ προγεύματος τῆς πρωΐας ταύτης.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναι, μάλιστα ἔδωκα διαταγὴν διὰ τοὺς ἀμπελουργούς...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξαίρετα. Καὶ αὔριον ἴσως ἐν γεῦμα διὰ τοὺς γάμους... Ἐ! τί λέγετε καὶ σεῖς; τὸ σπῆτι εἶναι καλόν;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Πῶς, πῶς! Ἐν γεῦμα διὰ γάμους!...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα τοὺς γάμους τῆς κυρίας Ἐλίζας· αὕτη γίνεται σύζυγος τοῦ νέου γραμματέως, τὸν ὁποῖον εἶδετε, καὶ ὅστις δὲν εἶναι...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὅστις δὲν εἶναι; τί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅστις δὲν εἶναι γραμματεὺς... ἀλλ' ἐραστὴς μετεμφιεσμένος.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Μακρινῶδης.) Ἐραστής μετεμφισμένος! ἠπατήθην εἰς τοιοῦτον βαθμόν; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! ἴδετε τοῦτον τὸν ἄλλον πῶς ἀναμιγνύεται...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἐκτός ἑαυτοῦ.) Ἄλλ' ἄς τρέμη ἀπὸ τὴν μανίαν μου... Ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ τὴν συζευχθῆ θὰ τοῦ σκορπίσω τὰ μυαλά.

(Προχωρεῖ ἵνα διέλθῃ ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ συναντᾷ τὸν πατέρα του.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ΄.

Ο ΓΥΟΚΟΜΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὁ πατήρ μου!

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Ὁ υἱός μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἐκστατικός.) Μάγειρος υἱὸς ἐνὸς ὑποκόμητος; (Ἄνεσις.)

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Πῶς! εἰς τοῦτον τὸν τύπον, εἰς τοιαύτην κατάστασιν... ὅποια ἐντροπή... (Ὁ Ἄλφονσος ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὸν σταματᾷ.) Ὅχι, διάβολε, δὲν θὰ μοῦ φύγῃς. Ἐὰν ὁ κύριος κόμης ἦναι τόσο ἀγαθὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἐγὼ δὲν λησμονῶ τὸν θυρόν μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τί λέγετε; ὁ κύριος κόμης μὲ συγχωρεῖ; ..

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Ναί, Κύριε, ἐκεῖνος σὲ συγχωρεῖ καὶ συγκατατίθεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ΄.

Ὁ κόμης τοῦ ΣΕΝΦΑΡ, ΕΙΛΙΖΑ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΣΕΝΦΑΡ! Στάσου ἐκεῖ! Ἐγὼ δὲν συγκατατίθεμαι παντελῶς.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Ἴδου καὶ ἄλλο! ἀλλὰ δὲν μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀλήθεια, ἀλλὰ μετὰ τὴν συνομιλίαν τὴν ὅποιαν ἐκάμαμεν μαζύ...

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. (Ἐκπληκτόμενος.) Τί ἐκάμαμεν μαζύ;

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι πολὺ εὐτυχῆς ὁ υἱός σου... ἀλλῶς τε ἠθέλην τὸν κάμει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον!... Ἐν τούτοις τὸν ἀπέπεμψα.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Τὸν ἀπέπεμψας; ἀλλ' ἐὰν ἦτο ἐδῶ; (Δεικνύων τὸν Ἄλφονσον.)

ΣΕΝΦΑΡ. Πού; (Στρέφει πρὸς τὸν Ἄλφονσον) ὁ Λουδοβίκος;

ΕΙΛΙΖΑ. Ναί, φίλτατε πάτερ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.

ΣΕΝΦΑΡ. Καὶ τότε... τίς ἦτο λοιπὸν ἐκεῖνος μὲ τὸν ὅποιον ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου; Ἐνας ἄφρων, ἓνας αὐθάδης... ὁ ὅποιος δὲν ἠξεύρει νὰ γράψῃ οὔτε τὸ ὄνομά του.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἐκεῖνος εἶναι ἐραστής μετεμφισμένος.

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι ἀδύνατον.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Θὰ ἦναι κανένας τυχοδιώκτης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κανένας κατάσκοπος, ὅστις ἐξήτει νὰ προδώσῃ τὰ μυστήρια τοῦ ἔθνους... πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν. (Διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναί, ἄς τρέξωμεν. (Ὡς ἄνω.)

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. (Ἐμποδίζων αὐτόν.) Μίαν στιγμὴν. Ἐπιθυμῶ αἱ καταδιώξεις ν' ἀρχίσωσι μετὰ τὸ πρόγευμα, ἄλλως δὲν τρώγει πλέον. Ἀυτώνιε, ὑπηρετήσατε... δὲν κινεῖσθε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀλλ' ἀποταυθῆτε πρὸς τὸν Κύριον (δεικνύει τὸν Ἄλφονσον) τὸν ὅποιον ἔλαβον ὡς ἀρχιμάγειρον... αὐτὸς ἐπεφορτίσθη περὶ τούτου.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. (Πρὸς τὸν Ἄλφονσον) Πῶς, ἄθλιε! Σὺ ἐτόλμησας... ἄχ! κατεστράφην! θὰ ἀποθάνω τῆς πείνης! (Στρέφει καὶ βλέπει τὸν Σουφλέ.)

ΣΚΗΝΗ Κ΄.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. (Ἐκπεπληγμένος.) Τί βλέπω!

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ μπερμπάντης ὁ πρῶτος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ νέος γραμματεὺς...

ΕΙΛΙΖΑ. Ὁ φίλος τοῦ Ἄλφονσου!

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. Ὁ πρῶτον μάγειρός μου!

ΣΟΥΦΛΕ. (Μετὰ σοβαρότητος) Ὁ κύριος Σουφλέ εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΓΥΟΚΟΜΗΣ. (Ἐψόνων τὸ μπαρζούνιον.) Πῶς! σὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὅλων τούτων τῶν ἀταξιῶν;... θέλω μὰ τὸν... (Διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ.)

ΣΟΥΦΑΕ. (Παρουσιάζων ἀπὸ τὸ πιάτον ἀγκυκί.) Κτυπάτε, ἀλλὰ θὰ σωφρονισθῆτε.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Βλέπων τοὺς ἀμπελουργοὺς.) Ἔμ! τί εἶναι; ὁ Θεὸς ἄς μοῦ τὸ συγχωρήσῃ! εἶναι ἀμπελουργοί... τὴν μπουκιά μου πέρνω! (Πρὸς τὸν κόμητα.) Ἦθελα καὶ καλὰ νὰ τὸν βάλω εἰς τὴν οἰκίαν σας.

ΣΟΥΦΑΕ. Ἰσα ἴσα διὰ τοῦτο ἦλθα.

ΣΕΝΦΑΡ. (Γελῶν.) Πῶς! τὴν θέσιν αὐτὴν ἐζητεῖς;

ΣΟΥΦΑΕ. Μάλιστα, κύριέ μου. Σκεφθεῖς ὅτι ἡ κατηραμένη ἐκείνη ἐπιστολὴ τὴν ὅποιαν δὲν ἠδυνήθην νὰ γράψω μὲ ὑστέρησε τῆς εὐνοίας σας, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω ἐὰν ἦμαι ὅλως διόλου ἀνάξιος. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν νόστιμον ἄρεξίν σας τοῦτο τὸ πρᾶγμα τῆς ἐπιδεξιότητός μου ἀποτέλεσμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπομένως θὰ μὲ κρίνετε· διότι καθὼς εἶπε σοφὸς τις, ὁ ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὰς πράξεις, καὶ ὁ μάγειρος ἀπὸ τὰ φαγητά!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ τὰ κάμνει κάλλιστα, σᾶς ἀποκρίνομαι ἐγώ.

ΣΟΥΦΑΕ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν, καταδεχθῆτε, ἐξοχώτατε, νὰ συγχωρήσετε τὴν τόλμην μου, διότι τώρα οἱ τεχνίται τὴν ἔχουν ὅλοι... ὅ,τι δὲ κυρίως ἔχω ἤδη ἀνάγκην, εἶναι ἡ συγκατάβασίς σας. Ἐπειδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μου ἐν φύσημα ἀρκεῖ νὰ μοῦ σβέσῃ τὴν φωτιὰν καὶ νὰ χύσῃ τὴν κατσαρόλαν.

(Τέλος.)